

polovici a o vklad vnuceného zástavního práva jen na tuto ideální polovici a vnucený vklad práva vlastnického byl právoplatně povolen. Vnucenému vkladu práva zástavního nepřekáží ustanovení § 13 knih. zákona (platí podle § 88 odstavec 2 ex. ř. i pro exekuční řízení), podle něhož lze povolit vklad zástavního práva na ideální podíl jen, jestli právo vlastnické ke knihovnímu tělesu zapsáno k rukám několika osob. Neboť účelem tohoto ustanovení jest zjednodušiti a učiniti přehledným pozemkovou knihu, čemuž by se přičilo, kdyby se výhradné vlastnictví jediného vlastníka zatěžovalo na různých ideálních podílech různými zástavními právy. Tohoto nebezpečí však není v souzeném případě, kde vlastnictví celého knihovního tělesa přešlo na výhradnou vlastníci postupně po ideálních podílech různě zatížených, neboť za takového stavu jest zřejmým, která ideální polovice má býti zatížena vnuceným zástavním právem a v době, kdy byla podána žádost za vklad vnuceného zástavního práva, nebyla povinná strana ještě vlastníci ideální polovice, jež měla býti současně s knihovním převodem vlastnického práva zatížena. Ustanovení § 13 knih. zákona neklade důraz na početnost spoluvlastníků, nýbrž na početnost ideálních podílů. Jsou-li tyto zřejmé, různě zatížené a převod vlastnictví k ideální části se děje současně s vkladem zástavního práva na převedený ideální podíl, není překážky, aby žádosti nebylo vyhověno.

Čís. 12855.

Bylo-li již právoplatně rozhodnuto o tom, u koho z rodičů má býti dítě vychováváno, a o výši výživného, nebyl opatrovnický soud oprávněn, aby k oznámení o rozluce rodičů o výchově dítěte a o placení výživného znovu rozhodoval. Učinil-li tak přece, jest opodstatněna zmatečnost podle § 41 odst. (2) písm. e) zák. čís. 100/1931 sb. z. a n. a jest zrušiti všechna usnesení opatrovnickým soudem v tomto směru vydaná.

(Rozh. ze dne 29. září 1933, R I 766/33.)

Právoplatnými usneseními opatrovnického soudu bylo rozhodnuto, že nezletilé manželské děti mají býti ve výchově matky, a byla stanovena výše výživného. K oznámení o rozluce manželství rodičů opatrovnický soud znovu rozhodl o výchově jejich dětí a o placení výživného. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů jako zmatečná.

Důvody:

Právoplatnými usneseními opatrovnického soudu ze dne 21. prosince 1929 a ze dne 27. srpna 1930 bylo ustanoveno, že nezletilí zůstanou ve výchově matčině a byla určena výše výživného, jež musí otec dětí platiti. Opatrovnický soud nebyl proto oprávněn, aby k oznámení o rozluce manželů o výchově jejich dětí a o placení výživného

znovu rozhodoval. Jest proto opodstatněn důvod zmatečnosti podle § 41 odst. (2) písm. e) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., ježto opatrovnícký soud nepřihlédl k tomu, že věc byla již právo-
platně rozhodnuta. Bylo tudíž veškerá usnesení, jimiž bylo v opatrov-
nické věci o výchově nezletilých dětí a o placení výživného znovu roz-
hodnuto, jako zmatečná zrušiti a zůstane při úpravě, jak byla vyslovena
usneseními opatrovníckého soudu ze dne 21. prosince 1929 a ze dne
27. srpna 1930.

Čís. 12856.

**Příslušnost druhé stolice podle § 7 odst. (4) zákona o labských
plavebních soudech ze dne 25. dubna 1924, čís. 92 sb. z. a n. je vyme-
zena nejdříve vzneseným opravným prostředkem nejen tam, kde po-
dány jsou proti těmž rozhodnutí opravné prostředky oběma stranami,
nýbrž i tam, kde se již dříve jedna strana, třeba sama, ve sporu na jednu
z obou přípustných a příslušných stolic obrátila. Rozhodla-li pak ona
stolice jednou ve věci, zrušivši napadený rozsudek, zůstává její přísluš-
nost k rozhodnutí této věci i pro další opravné řízení.**

**Věcná příslušnost podle zákona čís. 92/1924 sb. z. a n. je přísluš-
ností výlučnou.**

(Rozh. ze dne 29. září 1933, R I 799/33.)

Ve sporu, na nějž se vztahuje labská plavební akta, procesní
soud první stolice (okresní soud na Mělníku) roz-
sudkem ze dne 7. ledna 1933 žalobu zamítl. Žalobce se odvolal ke
krajskému civilnímu soudu v Praze, jenž se prohlásil
nepříslušným k jednání o odvolání a odkázal odvolání žalobcovo Mezi-
národní labské komisi s tím, že po pravomoci tohoto usnesení budou
spisy zaslány Mezinárodní labské komisi k jednání. Důvody: Jde
o spor, na který se vztahuje labská plavební akta se závěrečným pro-
tokolem, podepsaná v Drážďanech dne 22. února 1922 a doplněná do-
datkovým protokolem, podepsaným v Paříži dne 31. března 1923 a
vyhlášena pod čís. 222 sb. z. a n., a zákon ze dne 25. dubna 1924 o lab-
ských plavebních soudech čís. 92 sb. z. a n. Podle § 47 úmluvy a § 7
cit. zák. mohou strany proti rozhodnutí Labských plavebních soudů
podati opravný prostředek buď k příslušné tuzemské druhé stolici, nebo
k mezinárodní Labské komisi, a obrátí-li se jedna strana k tuzemské
druhé stolici, druhá k mezinárodní Labské komisi, náleží rozhodnutí
té stolici, k níž byl podán opravný prostředek nejdříve vznesený.
V tomto sporu bylo rozhodnuto již rozsudkem soudu první stolice dne
18. září 1929, proti němuž bylo vzneseno žalovanou stranou odvolání
na Mezinárodní labskou komisi, která také o odvolání tom rozhodla,
rozsudkem ze dne 9. května 1931 tak, že právní rozepře vrací se okres-
nímu soudu v Mělníku jako labskému plavebnímu soudu, a v odůvod-
nění vyřkla, jednak že se rozsudek první stolice mění, jednak že se
vrací rozepře soudu první stolice za účelem dalšího projednání a vy-